

MICHAELA
JANEČKOVÁ

POHÁDKY

ILUSTROVALA
MARIANA HLUBIŇÁKOVÁ

POSLEDNÍ ZÁCHRANY

(RODIČŮ)

bambóok

bamboo

MICHAELA
JANEČKOVÁ

POHÁDKY

ILUSTROVALA
MARIANA HLUBIŇÁKOVÁ

POSLEDNÍ ZÁCHRANY

(RODIČŮ)

Ve výšinách, je to tak,
šinul si to nebem mrak.

Barva šedá, sem tam kapky.
Chvíli tam a zase zpátky.

Jak se pořád nakláněl,
slunci trochu zacláněl.

„Kam se tlačíš, drahoušku?
Snad nechystáš na bouřku!“

„Jenom tu mám s někým sraz.
Stihl jsem to nadoraz.

Že má se mnou velké plány.
Prý: „Běž zalít tulipány!“

Kdy přesně? Jen ona ví.
Čekám, až se vybarví.“

Vtom... Jak když se sype sklo.
Mraku hlavou problesklo...

Co když jde o pruhy
čarokrásné duhy?!

A byla tu. Zčistajasna.
Zázrak všit do polojasna.

Na nebi se roztančila.
Mrak doslova omráčila!

V rozpacích se ocitá.
Duha už je dvojité.

„Už se nemrač,“ řekla mu.
„Já tě nikdy nezklamou.“

Jak kápneš na slunce jas,
sotva mrkneš, jsem tu zas.“

A ty se běž kouknout taky.
Z jara jich jsou všude mraky.

POSEL JARA

Bylo takové to období, kdy už je sice dávno po Vánocích, ale letní prázdniny jsou ještě někde daleko v nedohlednu. Venku se oteplilo a nebyl už vůbec žádný sníh. Takže se nedalo sáňkovat ani bruslit. Pěkná otrava. Ale čepici, tu člověk odložit ještě nemohl. Na to byla zima velká dost. Takže dvojitá otrava!

Malá Karolína byla u babičky, koukala z okna na zahradu a nudila se.

„Jak poznám, že už bude jaro, babi?“

Babička zrovna chystala těsto na lívance.

„Jo, drahoušku, to musíš vyhlížet, jestli už se někde zvedá hlína a vykukují první jarní květy.“

„A to jsou jaký?“

„Třeba sněženky a bledule. To jsou většinou úplně první kvítky, co mají bílou barvu. No, a první barevný bývá na louce petrklíč. Tomu se říká posel jara. Jak vykouknou petrklíče, tak už stoprocentně začíná jaro,“ povídala babička a u toho drobila do mísy kvasnice.

„Když já odsud dolů na louku nevidím, a začalo asi zase znovu pršet...“ povzdechla si Kája.

Měla pravdu. Déšť zase bubnoval do střechy na verandě. Babička si ale vždycky ví rady.

„Já mám nápad,“ nezklamala ani tentokrát.

„Co kdybys vzala ty nové vodovky a zkusila to všechno namalovat? Jak semínko vyklíčí, jak potom pustí kořínek, pak zesílí stonek, pak...“

„A pak uíííííí, nadzvedne rostlinka hlínu a pink pink, rozbalí lístky, a nakonec PUF! A vykvete!“

Karolínka nadšeně hledala štětce a hrabala v šuplíku v komodě, na co by se ten krásný jarní obraz dal namalovat.

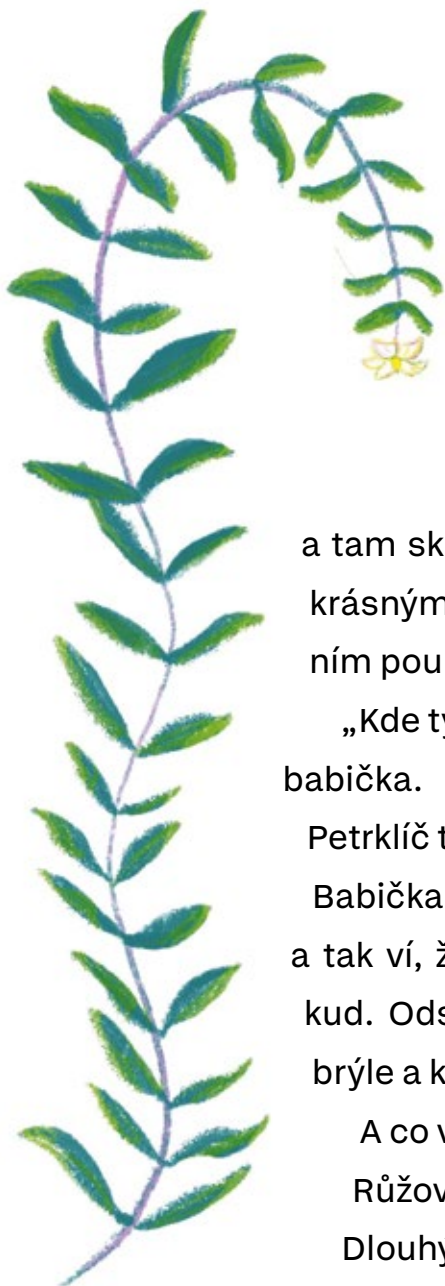
„Papír si můžeš vzít u dědy v pracovně, koupil ti i nové čtvrtky,“ usmála se babička.

„Zavolám tě pak na ty lívance.“

Kája proběhla dlouhou chodbou.

Dům ztichl.

Ale ne na dlouho.

„Babi, babííí! Pojd' se honem podívat! Tady nám roste... Petrklíč!“

Babička se lekla, až rozsypala trochu mouky vedle mísy.

„Cože, co?!“

Když přiběhne do pracovny, nevěří svým očím.

Kája ukazuje na kraj psacího stolu, a tam skutečně vykukuje rostlinka s několika krásnými zelenými lístky. A dokonce i s jedním poupětem.

„Kde ty ses tu, holka, vzala?“ spráskne ruce babička.

Petrklíč to není určitě, ale co to teda je?

Babička je každopádně zkušená zahradnice, a tak ví, že každá kytky potřebuje růst odněkud. Odsune židli, klekne na kolena, nasadí brýle a kouká pod stůl.

A co vidí?

Růžovo fialový stonek.

Dlouhý.

Dloooooouhataáááanský.

Jako nějaká obří žížala.

Stonek, který se plazí pod hranou stolu, a pokračuje dolů...

A ještě níž...

Až dolů pod topení...

A tam...

V tom koutě pod záclonou...

Končí...

V růžovém batůžku!!!

„Kájo! Pro pána krále, vždyť to je snad brambora! Že tys je tam zapomněla, jak jste je o prázdninách s dědou chtěli upéct v ohni, ale začalo vám do toho pršet?“

„Zapomenout? Já??? Nikdy!“

„No, ta zapomenutá loňská brambora tam naklíčila, a to tak, že pořádně! To jsem teda ještě neviděla. Ta se chudinka nadřela. Ještě chvíli, a zaklepala by na mě přes dveře, ať ji přijdu zalejt,“ smála se babička, až jí tekly slzy.

Karolíně se ulevilo, že se na ni babička nezlobí, a tak se rychle osmělila.

„A babi? Když ta brambora má teda tak dlouhej klíček... Co kdybychom jí říkali Petrklíček?“

„Jo. A tobě batůžkový zahradníček!“

„Ale to je... No, to je skandáááá!“ ječela pořád dokola sojka, až jí přeskakoval hlas.

A byl.

Ježek funěl, strakapoud zoufale bušil do stromu, veverka se chytala za hlavu a tchoř smrděl, protože chudák nic jiného neuměl. Všichni se překřikovali tak, že ve finále nebylo rozumět nikomu.

„Tak dost!“ zatroubil konečně jelen. „Bažante, prosím tě, uklidni se. A zopakuj ještě jednou, co přesně jsi slyšel.“

Bažant zmateně běhal sem a tam, což dělal vždycky, když byl neobyčejně rozrušen.

„Myslivec... Na mou duši! Říkal to. Velký... velký špatný to bude! Svět... Teda... Les! Spěje do záhuby!“

Jelenovi už pomalu docházela trpělivost: „Prosím vás, znehybněte ho někdo dřív, než to udělám já.“

Jezevec se toho chopil a přišlápl bažantovi jeho nejdelší ocasní brko, o kterém věděl, že si na něm obzvlášť zakládá.

To zabralo.

A jakmile se bažantovi zastavily nohy, konečně se mu rozběhl mozek.

„Včera večer jsem si to štrádoval dolů po poli, měli jsme zase bažantí závody v přebíhačce přes silnici...“

„Což, jak jsem ti už dvakrát říkal, nemáte dělat, že?“ zdůraznil jelen.

„No... přesně. A najednou, jak si to tak šinu, koukám, na pěšině myslivec! Zrovna telefonoval.“

Všichni bažantovi viseli na zobáku a čekali, co z něj vyleze.

„Tak, a teď se podržte. Říkal někomu, že už dorazil na mýtinu ten jeřáb, jak se na něj čekalo. A že to je velká věc pro celý les a že se tam bude stavět!“

„COŽE???“ zvířátka byla tou informací úplně zděšena.

„U nás v lese, a velká stavba? Jakože bagry, buldozery, jeřáby a kácení stromů?“ ptal se jelen, protože to by byl opravdu poprask.

„Proti kácení stromů já zásadně protestuji! Mám tam uskladněné šišky!“ pištěla veverka. „To jsem se s nimi jako tahala zbytečně?“